

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

De vernietiging van een arbeid van een halve eeuw.

DE BINNENLANDSCHE ZENDING IN CHINA HEEFT ongeveer een halve eeuw met rijken zegen gearbeid. Deze dagen merkte een der zendelingen in Londen op, dat op 't oogenblik hun werk praktisch tot stilstand is gekomen. Op enkele weinige uitzonderingen na, bevinden zich nu de zendelingen der Engelsche en Amerikaansche zendingen, hetzij aan de kust, hetzij onderweg. Velen zijn als boosdoeners van hun posten verdreven, anderen staan onder strenge controle.

Natuurlijk zijn er door de zendelingen en de regeeringen hunner landen ook fouten gemaakt, maar dit is toch niet de oorzaak van den haat, die tegen hen is losgekend. Deze is te vinden in het Nationalisme, dat onder den invloed staat van het Communisme.

Dit alles is wel bedroevend voor onze harten, maar anderzijds is er toch ook hierbij veel reden tot dank.

Ten eerste is er bijna geen bloed gestort. Wel hebben de zendelingen veel moeten verduren, en is hun bijna alles ontnomen, maar hun personen zijn niet aangetast, op een enkele na.

Ten tweede komt ook hier uit, dat het Woord Gods niet gebonden is. Men kan de zendelingen verhinderen om te arbeiden, maar niet om hun ziel uit te storten voor den troon der genade. En juist in dezen tijd is er, volgens berichten uit China, bij velen een ontwaken, een behoefte om het Woord Gods te lezen. En zoowel het uitgestrooide zaad als de miljoenen Bijbels en Nieuw-Testamenten doen in stilte hun nut. Het bloed der martelaren was steeds het zaad der kerk; moge dit hier ook verder blijken.

Ten derde hebben, Gode zij dank, de zendelingen vastgehouden aan het Evangelie, en overal maken zich reeds jonge menschen gereed om met nieuwen moed straks in te gaan, als de deuren weer mochten worden geopend.

Men had aan de zendelingen meegedeeld, dat zij voortaan op de zendingsscholen noch den Bijbel, noch iets anders van godsdienstigen aard mochten onderwijzen, en dat de schoolhoofden moesten worden gecontroleerd door de revolutionaire autoriteiten. Alleen op deze voorwaarden konden hun scholen blijven bestaan. Aanvankelijk heerschte er meningsverschil onder de zendelingen, maar spoedig werd het allen duidelijk, dat hier een duistere, demonische macht aan 't werk was. De Christelijke arbeid in China zou worden omgezet in een Bolsjewistisch strijdmiddel. Toen sloten de missies eenvoudig haar poorten, en berustten in de vernietiging van een arbeid van een halve eeuw.

Ook voor de kweekscholen der onderwijzers werd een program opgesteld, waarvan artikel 1 luidt: „Geschiedenis der revoluties.” In dit program heeft Moskou de hand gehad, en het had ten doel, de geesten van alle jonge mannen en vrouwen te vergiftigen, door hun onderwijzers de Bolsjewistische opvatting in te prenten. Hoewel de missies voor de keus stonden, hun onderwijzers naar deze kweekscholen te zenden, of het onderwijs op te geven, kozen zij het laatste, omdat het hun onmogelijk was, hun Chineesche onderwijzers naar deze broedplaatsen van 't Bolsjewisme te zenden.

Zie, voor al deze dingen danken wij God.

Wee, als men Lenin kiest in plaats van Christus, en het kruis vervangt door de roode vlag! Laat ons tegen dit alles slechts één strijdmiddel stellen: het geloof, dat de wereld overwint!

TER BEVORDERING VAN BIJBELKENNIS

Groen gras

Mark. 6 : 39: En Hij gebood hun, dat zij hen allen zouden doen nederzitten bij waardschappen op het groene gras.

BIJ DE SPIJZIGING DER VIJFDUIZEND GEBIEDT DE Heiland, dat de menschen zullen nederzitten op het „groene” gras. Voor ons spreekt het vanzelf, dat gras groen ziet; wij zeggen zelfs: zoo groen als gras. In Palestina is dat echter niet zoo. Daar ziet het gras den langsten tijd van het jaar niet groen, maar geel en bruin. Zoodra de regentijd in het voorjaar over is, en de zon weer haar verzengende stralen neerschiet, is het gedaan met de frischheid van het gras; het verdort, en geeft den aanblik van een veld met hooi. Maanden aaneen dient dit tot voedsel voor de kudden schapen en geiten, die er in grazen. Dat duurt tot de winterregens komen. Dan verandert de vlakte plotseling van aanzien. De bodem wordt dan in zeer korten tijd overdekt met een groen tapijt, dat weldra schuil gaat onder de talloze bloemen, die zich er tusschen verheffen.

Aan zulk een veld, overdekt met bloemen, waartusschen het frissche gras hoog opschoot, hebben we hier te denken.

IN DEN GREEP VAN MAMMON

... L. PENNING

39)

HIJ STOND OP; DE ONRUST JOEG HEM OP. Zooals koning Benhadad van Syrië een keer van kamer tot kamer was gevluht, vreezend het zwaard Israëls, zoo vluchtte hij van de eene kamer in de andere uit angst voor de schuldeischers, en op de kamer gekomen van Nellie, die een brief aan 't schrijven was, viel hij op een stoel neer en barstte uit in den noodkreet: „O, mijn kind! Ik ben zoo ongelukkig!”

Alberdien was naar de stad, en Truitje schrobde de stoep. En het meisje, aan de voorzegging van Otto denkend, begreep, dat de ineensstorting van „Het Huis van Geluk” dichtbij was....

„Laten wij bidden, Vader!” zeide ze.

En zijn hand vattend, knielde ze met hem neer. Maar Nellie kon niet spreken; ze kon slechts snikken: „O, Heere Jezus! ontferm u onzer!”

Toen ging de bel over.

„Nu komt het, Nellie!” zeide hij.

Zijn oogen brandden, weggezonden in de diepe kassen, maar geen traan, die ze bevochtigde.

Maar het kwam niet. Ten minste vandaag nog niet. Het was de slagersknecht, die had gebeld.

In den namiddag week de crisis van angst, waaraan Randijk ten prooi was geweest. Er was gemeenteraadszitting, en hij ging er heen. Afleiding was voor hem een weldaad, en deze man, die zich met zijn gezin in het diepste ongeluk had gestort, gaf bij de beraadslagingen in den Raad weer bewijzen van beraden overleg. Hij beheerschte den Raad door de verstandige voorstellen, die hij deed, en de burgemeester wenschte hem aan het slot der zitting geluk met de aanneming dezer voorstellen. De burgemeester vergezelde hem tot den lindeboom.

„U werkt toch niet te hard, mijnheer Randijk?” vroeg de burgemeester met eenige bezorgdheid. „U moet zuinig zijn op uw gezondheid, hoor — we kunnen u niet missen.”

Het deed Randijk toch goed, zooveel hartelijkheid te ervaren. Hij had een licht onvankelijk gemoed, dat aan snelle wisselingen onderhevig was, en toen hij thuis kwam, zag Nellie bij den eersten oogopslag, dat haar vader veel kalmer was geworden.

Hij vroeg, hoe laat Moeder thuis zou komen, en hij bevond zich op het perron, toen haar trein aankwam. Samen wandelden ze huiswaarts, en dien nacht sliep Randijk beter, dan hij in weken had gedaan.

Het gansche dorp raakte den volgende morgen in opschudding — door het bericht, dat Wailing was failliet verklaard; en in de gelagkamer van „Het Hof van Holland” werd er met de ongevoelige hardheid, die zulke gesprekken gemeenlijk kenmerkt, over geredeneerd.

„Nu gaat Randijk ook,” riep een bode uit een naburig dorp. „Nog een bittertje, kastelein — ik zeg, dat Randijk nu ook gaat!”

De gevoelens waren verdeeld.

„Een secure baas,” meende een handelsreiziger; „die gaat niet zoo gauw.”

„Wat blief?” hernam de bode, die bekend stond om zijn grooten mond; „ik zal je tekst en uitleg geven, waarom ik het zeg.”

En zoo vertelde hij dan, dat de oude polderschout,